

Проповед на Неделя на преподобни Йоан Лествичник

“Тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва и пост“

Братя и сестри,

С тези думи нашият Господ Исус Христос обяснява на апостолите защо те не са могли да изцелят бесноватия лунатик. Тази случка ни предава не само евангелист Марк, но също и евангелистите Матей и Лука.

Докато Спасителят е на планината Тавор, където апостолите Петър, Иаков и Йоан съзерцават Неговото преобразяване, Неговата нетварна светлина и божествена слава, докато това се случва, останалите от дванадесетте ученици в подножието на планината се срещат с бесноватия лунатик, доведен от своя баща. Изглежда вярата у този измъчен родител не е достатъчно силна, изглежда и подигравките на присъстващите книжници повлияват на духа на апостолите. Но най-важното, най-важното Господ ни го разкрива след извършването на чудото – велика, велика вяра е необходима, а също и молитва и пост за изцеление на обсебените ни от страсти души.

Да, нашите болки не са тъй явни. Нашата болест не е тъй видима, както е у нещастното момче, дълги години измъчвано от бесовете. Дяволът не ни поваля на земята. Поне не видимо.

Но всъщност, макар и прикрито, всички, в по-голяма или в по-малка степен сме нападани от врага на нашето спасение.

И нека не се лъжем. Когато застанем на Христовия път, на тесния път на скърбите, нападенията на злите сили се увеличават пропорционално на Божията благодат, която невидимо ни подкрепя. А онзи, който изобщо не търси Христа, онзи, който няма вяра, той сам по себе си е отблъснат от живителните струи на истинския живот. И дяволът не се стреми да го нападне и терзае, защото такъв човек няма желание, нито възможност, нито намерение да води битка за спасението на душата си. Затова нерядко земният живот на такъв човек е охолан и радостен, пълен с всякакви земни блага, лишен от скърби и угнетение. Но ние знаем, че най-важното е придобиването на Царството Божие, което е цел на всеки християнин.

Затова твърде много, твърде много са скърбите на всеки, който е решил да стъпи на този тесен път. Той е атакуван всекидневно, ежечасно от лукавия дух, притесняван е от невярващи роднини и приятели по плът, но не и по дух. Подиграван е в обществото, където поговорката „Прекален светец и Богу не е драг“ се е превърнала в универсално извинение за липсата на духовен живот.

Защото зад укорното определение „прекален светец“ могат да се поставят всички, които ходят на църква, постят и се молят, изобщо всички, които съзнават, че отвъд видимото има обозрение на духовната битка, където наши съюзници са ангелите, светиите, Майката Божия и, разбира се, Господ.

Братя и сестри, нека и за миг да не се съмняваме, че макар и атакувани от тъмните сили, макар и воюващи с поднебесните духове на злобата, макар и членове на войнстващата земна църква, ние сме покрити с великата благодат на Христовата невеста – Църквата и, че изпитанията ни са по мярата на нашите слаби човешки сили.

Защото невъзможното за човека е възможно за Бога. Ако просим от Него духовното, Той ще усили в нас вярата, ще ни укрепи духовно, ще ни защити, ще ни помилва и съхрани. И не само за този временен живот, който е кратък като сън, но и за оня – вечния, за който не трябва да щадим никакви усилия.

И молитвата „Господи, помилуй“ нека да е винаги в нашите умове и сърца. Та по застъпничеството на Майката Божия, на славния и велик Йоан Лествичник и на всички светии, живели като ангели, Господ да се смили над нас грешните и обсебените от страсти и недъзи. Амин!



2024 г.